

چرا سیاستمداران دروغ می گویند

حقایق در باب دروغ در سیاست بین الملل

جان جی. مرشایمر

مترجمان آرش فرزاد / محمد حیدری

مرشایمر، جان جی. ، ۱۹۴۷-م. J. Mearsheimer
چرا سیاستمداران دروغ می گویند: حقایق در باب دروغ در سیاست بین
الملل / جان جی. مرشایمر؛ ترجمه آرش فرزاد، محمد حیدری.

تهران: نشر فرزاد روز، ۱۳۹۱

۱۹۴ ص.

۳۶۴-۰۰-۳۲۱-۹۶۴-۹۷۸

فیا :

Why Leader Lie : The Truth about : عنوان اصلی :
Lying in International Politics/ C2011

روابط بین الملل -- جنبه های اخلاقی.

راستگویی و دروغگویی -- جنبه های مذهبی.

اخلاقی و سیاست.

فرزاد، آرش، ۱۳۶۳-، مترجم.

حیدری، محمد، ۱۳۵۸-، مترجم.

JZ۱۳۰۶/م۱ ۱۳۹۱

۱۷۲/۴ :

۲۵۹-۹۶۴ :

فرزان

چرا سیاستمداران دروغ می گویند

حقایق در باب دروغ در سیاست بین الملل

جان جی. مرشایمر - آرش فرزاد / محمد حیدری

چاپ اول: ۱۳۹۲؛ تیراژ: ۲۲۰۰ نسخه؛ قیمت: ۷۰۰۰ تومان

ناظر چاپ: مجتبی مقدم؛ طراح جلد: عبدالرضا طیبیان

حروف نگاری: شبستری؛ لیتوگرافی: لاله؛ چاپ: شمس؛ صحافی: فاروس

حق چاپ و نشر محفوظ است

میدان ونک، خیابان گاندی شمالی، پلاک ۹، واحد ۱۰

تلفکس: ۸۸۸۲۲۴۷ - ۸۸۸۷۲۴۹۹؛ صندوق پستی: ۱۹۶۱۵/۵۷۶

E-mail: info@farzanpublishers.com

www.farzanpublishers.com

ISBN: 978- 964- 321- 364- 0

شابک: ۳۶۴-۰۰-۳۲۱-۹۶۴-۹۷۸

سرشناسه

عنوان و نام پدیدآور

مشخصات نشر

مشخصات ظاهری

شابک

وضعیت فهرست نویسی

یادداشت

موضوع

موضوع

موضوع

شناسه افزوده

شناسه افزوده

رده بندی کنگره

رده بندی دیویی

شماره کتابشناسی ملی

فهرست مطالب

۱	یادداشت مترجمان
۷	دیباچه
۱۹	مقدمه
۴۹	فصل یکم: دروغ‌گویی چیست؟
۶۵	فصل دوم: انواع دروغ‌های بین‌المللی
۷۵	فصل سوم: دروغ‌پردازی بین دولتها
۱۳۵	فصل چهارم: هراس افکنی
۱۸۹	فصل پنجم: لاپوشانیهای استراتژیک
۲۰۹	فصل ششم: اسطوره‌های میهنی
۲۲۵	فصل هفتم: دروغ‌های لیبرال
۲۴۱	فصل هشتم: وجه منفی دروغ‌پردازی بین‌المللی
۲۷۷	فصل نهم: نتیجه

«و نیز نمی‌باید از سرزنش دیگران به سبب داشتن خیمهای بدی
بهراسد که بی آنها دولت وی به آسانی پایدار نمی‌ماند. زیرا، چون
نیک بنگریم، می‌بینیم خیمهایی هست که فضیلت به‌شمار
می‌آیند، اما به کار بستنشان سبب نابودی می‌شود. حال آنکه
خیمهایی دیگر هست که رذیلت به‌نظر می‌آیند اما ایمنی و
کامروایی به بار می‌آورند.»

(نیکولو ماکیاویلی، شهریار، ترجمه‌ی داریوش آشوری،

انتشارات آگاه، ۱۳۸۹، صص ۱۳۴-۱۳۵)

مرشایمر، جان جی.، ۱۹۴۷-م. J. Mearsheimer

چرا سیاستمداران دروغ می گویند: حقایق دو باب دروغ در سیاست بین

الملل / جان جی. مرشایمر؛ ترجمه آرش فرزاد، محمد حیدری.

تهران: نشر فرزاد روز، ۱۳۹۱

: ۲۹۴ ص.

: ۳۶۴ - ۳۲۱ - ۹۶۴ - ۹۷۸

: فیا

Why Leader Lie: The Truth about : عنوان اصلی :

Lying in International Politics/ C2011

: روابط بین الملل -- جنبه های اخلاقی.

: راستگویی و دروغگویی -- جنبه های مذهبی.

: اخلاقی و سیاست.

: فرزاد، آرش، ۱۳۶۳ - مترجم.

: حیدری، محمد، ۱۳۵۸ - مترجم.

JZ۱۳۰۶ / ۴م ۱۳۹۱

: ۱۷۲/۴

: ۲۵۱، ۹۶۴

فَرزان

چرا سیاستمداران دروغ می گویند

حقایق دو باب دروغ در سیاست بین الملل

جان جی. مرشایمر - آرش فرزاد / محمد حیدری

چاپ اول: ۱۳۹۲؛ تیراژ: ۲۲۰۰ نسخه؛ قیمت: ۷۰۰۰ تومان

ناظر چاپ: مجتبی مقدم؛ طراح جلد: عبدالرضا طیبیان

حروف نگاری: شبستری؛ لیتوگرافی: لاله؛ چاپ: شمشاد؛ صحافی: فاروس

حق چاپ و نشر محفوظ است

میدان ونک، خیابان گاندی شمالی، پلاک ۹، واحد ۱۰

تلفکس: ۸۸۸۸۲۲۴۷ - ۸۸۸۷۲۴۹۹؛ صندوق پستی: ۱۹۶۱۵/۵۷۶۰

E-mail: info@farzanpublishers.com

www.farzanpublishers.com

ISBN: 978-964-321-364-0

شابک: ۹۷۸-۹۶۴-۳۲۱-۳۶۴-۰۰

فهرست مطالب

۱	یادداشت مترجمان
۷	دبیاچه
۱۹	مقدمه
۴۹	فصل یکم: دروغ‌گویی چیست؟
۶۵	فصل دوم: انواع دروغ‌های بین‌المللی
۷۵	فصل سوم: دروغ‌پردازی بین دولتها
۱۳۵	فصل چهارم: هراس افکنی
۱۸۹	فصل پنجم: لاپوشانیهای استراتژیک
۲۰۹	فصل ششم: اسطوره‌های میهنی
۲۲۵	فصل هفتم: دروغ‌های لیبرال
۲۴۱	فصل هشتم: وجه منفی دروغ‌پردازی بین‌المللی
۲۷۷	فصل نهم: نتیجه

«و نیز نمی‌باید از سرزنش دیگران به سبب داشتن خیمهای بدی
بهراسد که بی آنها دولت وی به آسانی پایدار نمی‌ماند. زیرا، چون
نیک بنگریم، می‌بینیم خیمهایی هست که فضیلت به شمار
می‌آیند، اما به کار بستنشان سبب نابودی می‌شود. حال آنکه
خیمهایی دیگر هست که رذیلت به نظر می‌آیند اما ایمنی و
کامروایی به بار می‌آورند.»

(نیکولو ماکیاوولی، شهریار، ترجمه‌ی داریوش آشوری،

انتشارات آگاه، ۱۳۸۹، صص ۱۳۴-۱۳۵)

یادداشت مترجمان

جان مرشایمر، نظریه پرداز جریان ساز حوزه‌ی روابط بین‌الملل، در تازه‌ترین اثر خود برای نخستین بار به تحلیل نظام‌مند استفاده از دروغ می‌پردازد که در سیاست بین‌الملل و سیاست داخلی کشورها در حکم ابزاری برای کشورداری محسوب می‌شود. او با پیش آوردن شواهد گوناگون از گستره‌ی تاریخ، بر این نکته تأکید می‌ورزد که رهبران کشورها برای دروغ‌پردازیهای خود غالباً توجیهات استراتژیک معقولی در چنته دارند و از این رو، پافشاری بر احکام اخلاقی مطلق در مذمت دروغ‌پردازی در امور سیاسی، رفتاری خردمندانه و واقع‌گرایانه نمی‌تواند باشد. او در چارچوب‌بندی موشکافانه‌ی خود، نخست دروغ را از انواع دیگر

-
1. *Why Leaders Lie: The Truth about Lying in International Politics*; New York: Oxford University Press, 2011.

چرا سیاستمداران دروغ می‌گویند

فریب متمایز ساخته و سپس توجه خواننده را به این نکته جلب می‌کند که حساب دروغهایی که به سبب کسب منفعت شخصی طراحی می‌شوند، از دروغهای استراتژیک جداست. افزون بر این، تمایز مهم دیگری نیز مطرح است و آن دروغ رهبران به یکدیگر از یک سو و دروغ آنها به ملت خود از سوی دیگر است که هریک به تفصیل مورد ارزیابی و واکاوی قرار گرفته است.

مرشایمر با تقسیم‌بندی دروغ‌پردازیهای نخبگان سیاسی جهان به پنج نوع که هریک فصلی از کتاب را به خود اختصاص داده است، ضمن اشاره به رویدادهای تاریخی، می‌کوشد سود و زیان بالقوه‌ی هریک از این انواع را بسنجد و همچنین مشخص نماید که هر کدام تحت چه شرایطی رواج بیشتری پیدا می‌کند. در جریان این کندوکاو نوآورانه، نویسنده در عین ناباوری خود به دو نکته‌ی اساسی پی می‌برد: نخست آن که در فضای ناامن و خالی از اعتماد سیاست بین‌الملل، رهبران چندان به استفاده از دروغ متوسل نمی‌شوند چرا که دشواریها و خطرات آن بر دستاوردهای احتمالی آن چیرگی دارد. مرشایمر که به قول خود «یک رئالیست متعهد» است، در سراسر کتاب بارها بر این دیدگاه رئالیستی تأکید می‌کند که نظام بین‌الملل بی‌قانون (آنارشیک)

یادداشت مترجمان

است و بنابراین، در میان کشورهای جهان که برای حفظ منافع و اهمیت ملی خود به هر کاری دست می‌زنند، بی‌اعتمادی عنصر اصلی روابط را تشکیل می‌دهد و در نتیجه، به سختی و البته به‌ندرت پیش می‌آید که یکی دیگری را با دروغ‌گویی بفریبد. در اینجا نکته‌ی مهم دیگری نیز مطرح می‌شود مبنی بر این که سیاست‌مداران بیشتر گرایش به فریب مردم خود دارند تا رهبران کشورهای دیگر.

آیا نتیجه بگیریم که گویان وزیر تبلیغات یک حکومت دموکراتیک بود؟

نویسنده‌ی کتاب کوشیده است تا با استفاده‌ی پی‌درپی از شواهد تاریخی و بکارگیری نثری روان و بی‌تکلف، و نیز اجتناب از طرح مباحث نظری تخصصی، کتاب را برای قشر گسترده‌ای از خوانندگان، سودمند و خواندنی گرداند. مترجمان نیز کوشیده‌اند تا به بهترین شکل در برگردان متن به فارسی، شیوایی متن را حفظ کنند. نیت مترجمان در انتخاب این اثر آن بوده است که با طرح مسأله‌ای که اساساً در حوزه‌ی اخلاق قرار می‌گیرد و پی‌گیری آن در حوزه‌ای دیگر، یعنی سیاست، به خوانندگان ایرانی در کسب دیدگاهی شفاف‌تر و واقع‌گرایانه‌تر از سرشت سیاست بین‌الملل و

چرا سیاستمداران دروغ می‌گویند

سیاست داخلی کشورها یاری رسانند و بر این مسأله تأکید کنند که در جهان سیاست و سیاست جهانی، ابزارهای شناخت و سنجش چیستی و چونی رفتارهای سیاست خارجی و داخلی کشورها متفاوت از ابزارهایی است که در زندگی اجتماعی به کار می‌آیند. برای حفظ نظم در حیات اجتماعی، اخلاق و اخلاقیات حرف اول را می‌زنند؛ در نظام بین‌الملل، حفظ امنیت و منافع ملی در جایگاه نخست قرار دارند، و در سیاست داخلی، پای‌بندی به قانون، اساس مشروعیت نظام شمرده می‌شود (که در واقع برابر همان اخلاق است در رفتار اجتماعی). اثر حاضر بر این است که سیاست بین‌الملل را نمی‌توان لزوماً با معیارها و تفسیرهای اخلاقی سنجید و با گفتمان عدالت‌خواهی و رهیافت آرزویی، یعنی رهیافتی که حماسی است نه محاسبه‌ای، در پی اصلاح امور در سیاست بین‌الملل بود، چرا که انتظارات اخلاقی کالایی کمیاب در قاموس سیاست بین‌الملل است و اگر ملتی و حکومتی اهتمام ورزد، در نهایت شاید بتواند آنها را در نهادهای داخلی خود، و نه در نظام بین‌الملل، متبلور سازد، چرا که عرصه‌ی بین‌الملل عرصه‌ی بقا، حفظ امنیت و منافع است.

یادداشت مترجمان

مترجمان لازم می‌دانند که در اینجا از مدیریت محترم و گروه تولید نشر فرزانه روز در به ثمر رسیدن کتاب حاضر قدردانی و سپاسگزاری نمایند.

آرش فرزاد و محمد حیدری

دیباچه

یکی از روزهای بهار سال ۲۰۰۳، سرژ اشمنان^۱، از روزنامه‌ی نیویورک‌تایمز، یکبارہ با من تماس گرفت و گفت برای بخش «هفته‌ای که گذشت»^۲ در روزنامه‌ی ساندی^۳ سرگرم نوشتن مقاله‌ای درباره‌ی دروغ‌پردازی در سیاست بین‌الملل است. او گفت اسم من به دلایلی به ذهنش خطور کرده و تصمیم گرفته است تا با من صحبت کند. تا پیش از آن من نه او را دیده بودم و نه با او صحبت کرده بودم. من به او گفتم که تاحالا درباره‌ی این موضوع فکر نکرده‌ام و گمان هم نمی‌کنم متون پژوهشی چندانی درباره‌ی دروغ‌پردازی بین‌المللی وجود داشته باشد. به او گفتم که باید اول فکری را که در سر دارد مطرح کند تا بعد من بتوانم

1. Serge Schmemmann

2. Week in Review

3. Sunday

چرا سیاستمداران دروغ می‌گویند

اظهار نظر کنم. ما دقیقاً همین کار را انجام دادیم و حدود یک ساعت با هم صحبت کردیم که به گمانم گفتگوی جذاب و مفیدی بود. پس از آن، یادداشتهای مختصری درباره‌ی آن گفتگو نوشتم و آنها را کناری گذاشتم.

چند ماه بعد، در سپتامبر ۲۰۰۳ به دانشگاه ام. آی. تی^۱ دعوت شدم تا درباره‌ی موضوعی به انتخاب خودم سخنرانی کنم. با خودم گفتم سخنرانی درباره‌ی دروغ‌پردازی در سیاست بین‌الملل جالب خواهد بود و به همین دلیل یادداشتهایی را که در جریان گفتگو با اشمنان نوشته بودم بازخوانی و از مجموع آنها متن سخنرانی‌ام را آماده کردم. طی شش سال بعد در این باره یک مقاله نوشتم، هشت سخنرانی دیگر ارائه کردم و بارها با دوستان و همکاران‌ام درباره‌ی آن به بحث و گفتگو پرداختم.

در خلال انجام این کارها، نوع واکنش مردم به موضوع دروغ‌پردازی بین‌المللی توجه مرا به خود جلب کرد. هر کدام از مخاطبان سخنرانیهایم و تقریباً هر کسی که با او صحبت می‌کردم بی‌درنگ مجذوب و ذهنش درگیر موضوع می‌شد و بسیاری از

1. MIT

دیباچه

آنها نیز تمایل پیدا می کردند تا به تفصیل در این باره صحبت کنند. تعدادی از آنها از جمله کسانی که اصلاً نمی شناختم شان و در سخنرانیهای من شرکت کرده بودند، برای من ای میل می فرستادند و براساس برداشت خود بحث را پیش می بردند. در توضیح اینکه چرا این موضوع این همه جذاب است، دلایل مختلفی به ذهن ام می رسد. پیش از هر چیز، اغلب مردم، حداقل در نخستین برخوردشان با مسئله، دروغگویی را نوعی رفتار ناپسند می دانند. تقریباً هر کس نسبت به اینکه دروغگو خوانده شود واکنش نشان می دهد، حتی اگر واقعاً هم گاهی دروغ بگوید. در واقع، صفت دروغگو آنقدر اتهام بزرگی است که حتی اگر کسی مستحق آن هم باشد، مردم ترجیح می دهند درباره ی او از چنین عنوانی استفاده نکنند و در عوض زبان ملایم تری به کار برند. مثلاً، جان کری^۱ (سناتور دموکرات، اهل ایالت ماساچوست) در مبارزات انتخاباتی ریاست جمهوری سال ۲۰۰۴ از دروغگو خواندن جورج بوش خودداری کرد و به جای

1. John Kerry

چرا سیاستمداران دروغ می‌گویند

آن گفت او درباره‌ی مسائل عراق «واقعیت را نگفت» و «مردم امریکا را گمراه کرد.»^(۱) به هر حال، این واقعیت که دروغ‌گویی عموماً رفتاری ضد اخلاقی تلقی می‌شود یکی از دلایلی است که مردم مایل‌اند درباره‌ی آن بحث کنند. موضوع دروغ‌گویی اصولاً برای مردم بحثی داغ و جنجالی است.

آنچه که به نظر موضوع را برای بسیاری از افراد جذاب‌تر هم می‌کند این ادعای من است که رهبران برای دروغ‌گویی به دیگر کشورها و نیز به مردم خود گاهی دلایل استراتژیک معقولی در اختیار دارند. به عبارت دیگر، دروغ‌پردازی بین‌المللی لزوماً رفتار ناپسندی نیست و در واقع، اغلب گمان می‌رود که رفتاری هوشمندانه، ضروری و بعضاً حتی شرافتمندانه است.

با این همه، هیچ‌یک از استدلال‌هایی که مطرح کرده‌ام به اندازه‌ی این ادعا که سیاستمداران و دیپلمات‌ها چندان به یکدیگر دروغ نمی‌گویند، بحث‌انگیز و جنجالی نبوده است. به ندرت کسی درستی این گفته را می‌پذیرد، به ویژه اگر نخستین باری باشد که آن را می‌شنود. بیشتر مردم به شدت نسبت به این مسئله بدبین هستند. آنها گویا تصور می‌کنند که نمونه‌های بی‌شماری از دروغ‌گویی در بین رهبران جهان وجود دارد و بنابراین، یافتن

دیباچه

فهرست بلندبالایی از این نوع دروغها کار چندان دشواری نیست. آنها اساساً معتقدند که دروغ‌پردازی بین دولتها امری معمول در سیاست بین‌الملل است. در خلال بحثهایی که با دوستانم می‌کردم، به آنها می‌گفتم که به عنوان یک رئالیست^۱ متعهد اوایل هم بیشتر به چین دیدگاهی گرایش داشتم اما پس از بررسی موضوع فهمیدم که این‌طور نیست. دروغ‌پردازی بین دولتها چندان هم رایج نیست که البته این مسئله بدان معنا هم نیست که چنین چیزی اصلاً وجود ندارد.

این موضوع مخصوصاً در نتیجه‌ی جنگ عراق طنین بیشتری پیدا کرد. اکنون بسیاری از افراد آگاه معتقدند که دولت بوش در آستانه‌ی حمله به عراق به مردم آمریکا دروغ گفت و این امر به فاجعه‌ای استراتژیک برای ایالات متحد بدل شد. زمانی که جنگ براساس پیش‌بینیهای انجام‌شده صورت نگیرد و دیدگاه عمومی

۱. رئالیسم (Realism) یکی از مکاتب غالب در روابط بین‌الملل است که منافع و امنیت ملی را مقدم بر ایدئولوژی و مسائل اخلاقی و آرمانها می‌داند. براساس دیدگاه مکتب رئالیسم، رقابت برای منافع شخصی (یا ملی) موتور محرکه سیاست جهانی است.

چرا سیاستمداران دروغ می‌گویند

این باشد که وقوع جنگ اساساً به واسطه‌ی فریب ممکن شده است، اکثر مردم علاقه‌ی زیادی پیدا می‌کنند تا درباره‌ی علت دروغگویی رهبران به ملت خود و پیامدهای احتمالی بحث کنند. همچنین، این واقعیت که مسئله‌ی دروغگویی در سیاست بین‌الملل به‌ندرت مورد توجه پژوهشگران بوده است، باعث می‌شود (یا حتی مردم را وادار می‌کند) تا خلاقانه به این موضوع بیاندیشند.

با در نظر گرفتن فقدان متون پژوهشی درباره‌ی دروغ‌پردازی بین‌المللی و علاقه‌ی چشمگیری که گویا مردم به موضوع داشتند، تصمیم گرفتم تا مقاله‌ی منتشر نشده‌ام درباره‌ی دروغگویی را در قالب کتابی تألیف کنم. هدف اصلی من این بود که چارچوبهایی تحلیلی ارائه کنم تا شاید بتوانیم با نظم بیشتری درباره‌ی دروغ‌پردازی در سیاست بین‌الملل بیاندیشیم و نیز ادعاهای نظری چندی درباره‌ی وجوه مهم این موضوع مطرح کنم. امیدوارم این کتاب مقدمه‌ای باشد بر موضوعی مهم که تاکنون چندان توجهی به آن نکرده‌اند. در صورت موفقیت در این امر، دیگران راه مرا ادامه خواهند داد و استدلالهای مرا اصلاح و درباره‌ی آن بحث خواهند کرد.

اندیشه‌های من درباره‌ی دروغگویی کاملاً متأثر از بازخوردهای

دیباچه

مخاطبانی بوده است که در سخنرانیهای مختلف من حضور داشته‌اند؛ سخنرانی در مکانهای متعددی از جمله: شورای روابط خارجی در نیویورک، انجمن مطالعات جنگ و صلح سالترمن در دانشگاه کلمبیا، نشست سالانه‌ی انجمن علوم سیاسی امریکا در سال ۲۰۰۴، سمینار آموزشی دانشجویان در دانشگاه مونتانا، مرکز سیاست بین‌الملل براون در دانشگاه پنسیلوانیا، گروه علوم سیاسی دانشگاه ام. آی. تی، برنامه‌ی دانشگاه شیکاگو در مورد سیاست امنیت بین‌المللی، نشست امنیت ملی لئوناستار و سمینار «شمال-جنوب» که مشترکاً از سوی دانشکده‌های روابط بین‌الملل دانشگاه نورث وسترن و دانشگاه شیکاگو برگزار شد.

زمانی که در مراحل ابتدایی ساماندهی اندیشه‌هایم درباره‌ی این موضوع بودم، از سمیناری غیررسمی در دانشگاه شیکاگو که پنج تن از همکارانم نیز در آن شرکت کرده بودند (دانگ سون‌لی، تاکا نیشی، رابرت پیپ، سباستین روزاتو و جان شوسلر)، بهره‌ی فراوان بردم. به‌ویژه از توضیحات گسترده و مفید الکساندر داونز، شان لین جونز، مارک تراکتبرگ و استیون والت که رد پایشان در سراسر این کتاب هویداست، سپاسگزارم. دو نفر دیگر نیز شایسته‌ی تشکر ویژه هستند. دیوید مک‌براید،

چرا سیاستمداران دروغ می گویند

ویراستارم در انتشارات دانشگاه آکسفورد، پیشنهادهای بسیار بسیار خوبی مطرح کرد که به بهتر شدن کتاب کمک کردند. اشتیاق او را برای این پروژه عمیقاً تحسین می کنم، چرا که روند اتمام آن را بسیار آسان کرد. اما هیچ کس به اندازه ی ناظرم، بیل کلگ، درباره پروژه هیجان زده نشد. او نه تنها مرا ترغیب کرد تا کتاب را اتمام کنم، بلکه در طول نوشتن آن رهنمودهای خردمندانه و بسیار مهمی نیز ارائه کرد.

از جسیکا راین و بن سادوک در انتشارات دانشگاه آکسفورد نیز به دلیل مهارت تحسین برانگیزشان در ویراستاری سپاسگزارم. این دو در پالایش نسخه ی نهایی کمک فراوانی به من کردند. علاوه بر این، توضیحات و پیشنهادهای راهگشا از دو نفر ناشناس که برای مطبوعات نقد می نویسند و همچنین از افراد زیاد دیگری که برخی از آنها را هیچگاه ندیدم، دریافت کردم. آنها شامل افراد زیر هستند: اریک آلترمن، استیون آنسولابهیر، رابرت آرت، ریچارد بتس، دیوید بلاگدن، ریزا بروکس، مایکل ای. براون، جاناتان کاورلی، جوزف سیرینسیون، مایکل دش، لوئیس دیسولی، دانیل درزنر، دیوید ادلستین، فرانسیس گاوین، هاین گومانس، چارلز گلاسز، امیلی گولدمن، جنیفر هوشچایلند، ایان

دیباچه

هرد، رابرت جرویس، چیم کافمن، کریستوفر لین، کایر لایبر، اریک لوربر، کارلو ماسالا، نانو مونتیرو، مایکل اوکانر، جوز پارت، سوزان پیترسون، آرنه پلاگ، اریک پوزنر، ریچارد پوزنر، سینتیا رابرتس، لارنس سامونلز، دیوید شوارتز، جک اسنایدر، ایران آرگین تافت، مونیکا تافت، پیت تافت، ماتیو توین، استفانو وان ایبرا، آبراهام واگنر، الکساندر ونت و جوئل وسترا. از کسانی که از قلم افتاده‌اند عذرخواهی می‌کنم.

از همه‌ی کسانی که بدون کمک آنها نوشتن این کتاب عملی نمی‌شد کمال تشکر را دارم. از سرژ اشیمان که مرا با موضوع دروغ‌پردازی بین‌المللی آشنا کرد و رغبت مرا به آن برانگیخت تشکر ویژه دارم. بی‌شک مسئولیت همه‌ی اشتباهات و خام‌اندیشیهای موجود از آن نویسنده است، اما هرگونه بینش حاضر در کتاب بسیار مدیون یاری دیگران بوده است.

در پایان مایلم از خانواده‌ام، خصوصاً همسرم یاملا، که با تشویق‌هایشان رنج ساعات طاقت‌فرسای تألیف کتاب را بر من هموار کردند، تشکر کنم. گرچه نگارش این پژوهش در هر صورت برای من خوشایند بود، اما وقتی افرادی که عمیقاً متأثر از طرح کار شما هستند حمایت بی‌دریغ خود را در پیشبرد اهدافتان

چرا سیاستمداران دروغ می گویند

به کار می بندند، اشتیاق به کار صدچندان می شود. حال که صحبت از خانواده شد، مایلم این کتاب را به فرزندانم (آن، مکس، نیکولاس، جولیا و دیوید) که بیش از سه دهه برای من منشأ افتخار و شرف فراوان بوده اند، تقدیم کنم.